

ANUL I.
Nrul
27.

SIBIU,
la 6 Iulie
1930.

Supliment la foia „LUMINA SATELOR”

Un număr din foia aceasta costă: Lei 2·50

Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

Un alt semn ceresc: lăcustele.

Lăcustele, fluturii și omizile amenință întreaga Europă. — Intr'un loc din Austria, lăcustele au oprit trenul — vom avea nori de lăcuse ce vor întuneca soarele?

Avem iarăși o nouitate, un semn ceresc. Din toate părțile Europei vin știri despre ivirea lăcustelor. Iată ce scrie un pricepător:

In luna Mai ministerul nostru de agricultură a fost alarmat de descoberirea unui stol de lăcuse într'o pădure din Cadrilater.

După o socoteală aproximativă numai într'o singură pădure din apropierea Silistrei erau în luna Mai circa 100 miliarde lăcuse.

Numărul lor trebuie să fie azi de zeci de ori mai mare.

Toate lăcustele sunt femei. Nu există lăcuse bărbați.

Menirea lor e să măñânce și să se înmulțească la infinit.

Ploile dese și căldura tropicală au favorizat înmulțirea acestor insecte într'un număr covârșitor de mare.

Furtunile ce se vor deslăngui curând vor risipi germanii lor în toată Europa.

In ultimele invaziuni din România și Austria s-au numărat câte 30.000 lăcuse pe metrul pătrat. Pe linia ferată lângă Wiener Neustadt numărul lăcustelor pe metrul pătrat a fost de peste 100.000 ceiace a provocat o panică mare. Trenul ar fi deraiat trecând peste aceste moile vii. Au trebuit să vie pompierii cu sacale de benzină și să le toarne peste insecte dându-le foc. Au ars sute de miliarde de lăcuse, dar zeci

de miliarde au scăpat tefere și au luat direcția de zbor spre est.

Fiecare lăcustă poate avea în timp de o lună câteva milioane de descendenți.

Primejdia devine tot mai mare.

In cursul lunei Iulie se vor vedea pe alocuri nori de lăcuse ce vor întuneca și soarele.

Pământul va fi ras de verdeață în locul unde se vor lăsa acești nori de înaripate.

Se anunță de specialiști că lăcustele, fluturii și omizile vor provoca anul acesta pagube de miliarde în Europa.

La noi.

Primejdia e mare și la noi. Ultimul consiliu de miniștri s'a ocupat și cu primejdia lăcustelor; un semn și acesta că trebuie luate măsuri serioase și grabnice.

In special, primejdia e mai mare în Dobrogea și Basarabia. In câteva județe s'a trimis armată care lăcrează împreună cu locuitorii la fațarea de șanțuri și stârpirea lăcustelor. La Iași s'a ivit un fel de lăcuse mari, lungi de câțiva cmetri.

Pe lângă asta, bântue pe alocuri și omizile și fluturi mulți, vestitori de omizi.

Cu adevărat tot semne și arătări cerești. In numărul viitor vom arăta ce spune un învățat credincios despre plaga lăcustelor.

Din biruințele Oastei Domnului.

Ostașii din Igești, Bucovina, întorc la biserică 7 sectari.

Preacucernice Părinte Trifa! »Oastea Domnului« din comuna Igești, județ Storojineț, au purces la atac. Cei atacați sunt baptiștii. Ca prim rezultat al atacului făcut în numele Domnului, a fost readucerea la ortodoxie a fratelui nostru întru Domnul Dimitrie Protescu cu soția sa Fevronia și cu cei trei copii ai lor: Aurora de 5 ani, Eufrosina de 2 ani și Ioan de 4 luni.

Fratele Dimitrie cu soția sa Fevronia au petrecut 7 ani în rătăcirea baptistă și mergeau tot în jos, atât sufletește cât și materialmente storși până la măduvă prin taxele impuse, patru sute de lei anual de fiecare membru de familie, afară de colectele ce se fac cu prilejul fiecărei adunări.

Meritul revenirii la ortodoxie a fraților Protescu le revine ostașilor Trifan Loghin și Ilie Berlinschi.

După botez toată adunarea creștinilor a cântat frumoasele cântece: »O Isus,

Domnul meu«, »O Isuse dulce«, »Nainte frați«, »Zis'a Domnul priveghiați«, etc. S'a făcut pentru frații întorși la ortodoxie o colectă de 1304 Lei.

A urmat apoi cumătria, adeca masa în casa părinților copiilor botezăți, la care au participat nașii pruncilor — 18 ostași și ostașe — unde s'a petrecut în Domnul, cântări în cinstea Domnului, lăudând pe Domnul și îmbărbătându-se prin frumoase cuvântări.

Pe lângă multe altele serveasă și acest caz de dovedă, că Oastea Domnului este o organizație sănătoasă și necesară pentru combaterea sectorismului și alcoolismului, precum și pentru îndrumarea către o viață creștină, că cea de până acumă dusă, este păgână. Nu trebuie numai să ne numim, ci trebuie să și fim creștini.

Preot Mihai Reguș,
parohul comunei Igești.

Un om născut din nou.

Cum a adus o soție pe soțul ei la o viață nouă cu Domnul.

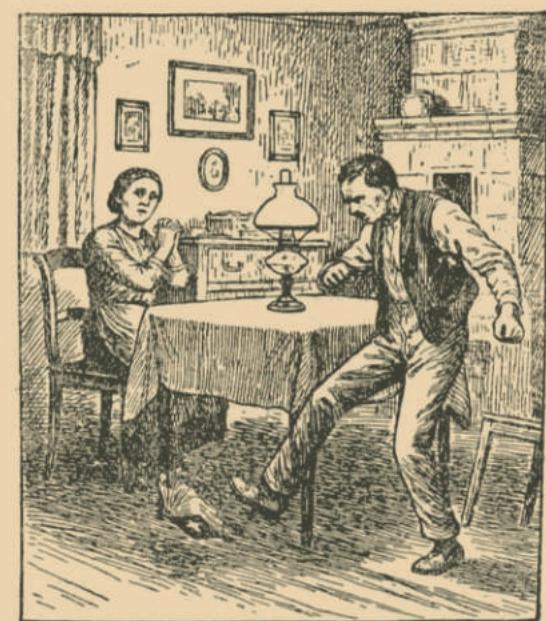
Faptul nu-i din lumea poveștilor. El s'a petrecut, avea, acum câțiva ani, în București.

Un bătrîn nărvit, din aceia de felul căruia sunt mulți, uitase timp de 15 ani de zile, că este soț și tată. Nici odată, în tot acest timp, n'a adus un ban în casă, n'a adus o pâine, ori o haină. Si nici măcar un singur cuvânt de bine. Tot ce bruma putea câștiga, mergea în acele numeroase guri de iad cari sunt cărciumile.

Aducea însă acasă, la ceasuri totdeauna târzi, groază și tulburare. Femeia era veșnic chinuită. Copiii săreau din somn ca și cum ar fi intrat lupul. Si nici o îndreptare nu era cu putință. Împotriva acestei ne-norociri, care se veșnicise în casa ei, biata femeie n'avea decât o singură armă: Rugăciunea.

Ea nu ura pe soțul ei; dinpotrivă iubirea ei mergea până la a-l îngrijii ca pe cel mai vrednic soț din lume. În ceasurile când îl aștepta, ea nu blestema clipa când Dumnezeu îi unise prin taina căsătoriei — ci se ruga cu lacrimi pentru isbăvirea lui. La această rugăciune erau făcuți părtăși și cei patru copii. Nu arareori, după adierea aceia de înseninare, pe care totdeauna o aduce, în suflete rugăciunea unui credincios, venea furtuna. Într'un hal de îndobitoare pe care numai omul îl poate atinge, intra suduind, căutând pricină lovind și tulburând viața aceia de familie creștină.

Si iată într-o noapte, când parcă toate puterile întunericului din lume se adunaseră laolaltă, năvăli în casă vijelia. Pentru nu știi ce nod în papură, pe care bătrînul îl găsise atunci, luă din cui satârul (toporul), și îl ridică asupra capului soției sale care veghiase, lucrase și se rugase până în clipa aceia. Când au văzut copiii că ferul lucea asupra creștelui bunei lor mame, săriră care încotro, îngroziți, să strige după ajutor. Femeia, parcă nu ar fi văzut nimic, și liniștită ca un iezer de munte, spuse calm, cu seninul pe care numai adevărații creștini pot

să-l aibă în ceasurile de mare primejdie, »nu vă temeți, copii, dacă e voia Tatălui ceresc ca acest satâr să cadă în capul meu, el va cădea oricât aji striga voi după ajutor și ori cât m'aș apăra eu«.

În clipa aceia, o mână nevăzută, mână de înger, a luat satârul din mâna ucigașului și l'a aruncat alături, în dușumea, unde s'a înfipt adânc. Veți zice o minune! De sigur! Dar minunea cea mare abia de acum urmează.

Omul cel încruntat ca fiara, cu chipul pe care numai diavolul îl împrumută alor săi, căzu în genunchi, ca la o poruncă, și plânse cu lacrimi grele păcatele lui nesfârșite. Femeia se rugase pentru el chiar și 'n clipele acelea. Ea știa că, în orice caz, nu ea era să fie cea pierdută pentru veșnicie în împrejurarea de atunci: ci nefericitul ei bărbat. Si pentru scăparea lui din ghiarele satanei se ruga ea!

Din clipa aceia, care a fost linia despărțitoare dintre două feluri de viață, bărbatul s'a întors la Dumnezeu. S'a despărțit pentru totdeauna de tovărășia lui satan. Si casa lor este ca o floare, ca un dar de sus, pe care numai rugăciunea îndelung răbdătoare a femeii a fost în stare să-l dobândească.

Mame și soții creștine, uități-vă la femeia aceasta pe care voi, mă tem că o căinăță că nu și-a lăsat bărbatul în acea îndelungă vreme de chin! Ea a fost unealta lui Dum-

nezeu prin care s'a câștigat pentru veșnicie un suflet!

N'aveți și voi de câștigat un suflet la o viață cu Domnul Isus Hristos, la o viață nouă? Cercetați bine în jurul vostru și nu uitați pe femeia aceia care, cu mâinele ei, și

cu rugăciunea ei, a adus casa spre limanul veșniciei.

(Luată din minunata cărticică *»Intru miros de bună mireasmă duhovniciească«* scrisă de scriitorul ostaș al Domnului I. Gr. Oprean — cărticica pe care am anunțat-o în N-rul 25 din »Lumina Satelor«.

Încă un cântăreț al Oastei Domnului.

Domnul s'a îngrijit să ne trimítă și cântăreți pentru mișcarea Oastei Lui; adecaștă înzestrare cu dar de a pune în poezie cântări, chemări și învățături sufletești. Între aceștia avem pe frații ostași N. Cimpoca din Sadu, înv. I. Marini din Săsciori, Gh. Muntean din Batiz, C. Draghici, Lugoj și alții.

In timpul din urmă, Domnul ne-a trimis un alt frate înzestrat cu un mare dar de acesta: învățătorul I. Tudusciuc, din com. Brăhășoaia-Vaslui. Poeziile fratelui Tudusciuc sunt adevărate daruri sufletești pe care Domnul ni-le trimite spre întărirea și bucuria sufletelor noastre.

Acum frațele Tudusciuc ne vestește o altă bucurie. «Mai am un frate — ne scrie — cântăreț bisericesc care are darul de a scrie poezii și s'a ocupat de acest lucru înainte de mine. Trimite alăturate poezia lui: »Glasul Domnului«.

Ce lucru frumos! Doi frați se întrec în poezii de slavă Domnului. și ce bucurie pentru noi. Ii rugăm să ajute și mai departe lucrul Domnului cu talantul pe care îl au dela Dumnezeu și pe care atât de frumos îl știu pune în slujba Domnului.

Glasul Domnului.

*Glasul Domnului ne cheamă
Prețutindeni pe pământ
Să lăsăm calea perziderii,
Să plecăm pe drumul sfânt.*

*Glasul Domnului ca focul
Ce cutremură pământul
Marea, văile, pustiul
Tot văsduhul și adâncul.*

*Glasul Domnului din ceruri
Ne vestește cu tărie
Căci s'apropie sfârșitul
Păzitorilor din vie.*

*Glasul Domnului puternic
Saltă valurile 'n spume
Spumegând cu vîjelie
Relele din astă lume.*

*Glasul Domnului dorește
Să ne scape din robie
Și neințeletă ne strigă
Sus din cer cu duioșie.*

*Glasul Domnului străbate
Ca un fulger luminat,
Și lovește cu urgie
Urma negrului păcat.*

*Glasul Domnului în norii
Cerului întunecos
Și în trăznete aprinse
Și 'n vîrtej vîjelos.*

*Glasul Domnului ca raza,
Soarelui de dimineață
Se aprinde și 'ncâlzește,
A creștinilor viață.*

*Glasul Domnului trimite
Duhul sfânt să ne trezească
Și lăsând ce-i rău să mergem
Sus la patria cerească.*

C. Tudusciuc, cântăreț,
ostaș al Domnului
Brăhășoaia - Vaslui.

Marea serbare a Oastei Domnului la Sepreuş--Arad.

Cucerinice Părinte! Binevoiți a pune la foaie raportul marei serbări dela Sepreüş. La această mare ofensivă au luat parte grupurile de ostași din comunele Somoșches, Cermeiu, Apateu, Hășmaș, Făgădău, Săcodor, Vădaș.

La orele 8 sosește mărețul cor pe 4 voci al Oastei din Apateu, care au dat răspunsurile la sfânta Liturghie, tot atunci vin frații din Socodor cale de 30 kilometri. Iar la ora 9 ne vine aviz că vin frații din Hășmaș, la care aviz ieșim din biserică toți ostașii și o mare parte din ceilalți creștini în frunte și cu marele luptător fratele învățător Balașa Ioan ostaș, mergem spre întâmpinarea oaspeților, iar la marginea satului se întâlnesc oștile.

Tin să spun că din Hășmaș venia în procesiune cu prapor și cu steagul național și cu o tablă pe care era scris Oastea Domnului din Hășmaș, iar preotul îmbrăcat în sfintele odădii, ca un căpitan al mult doritului nostru Isus, apropiindu-ne de olală mult iubitorul de Hristos și Oastea lui, preotul Ilie Moise din Hășmaș oprește grupul lui care era de 65 ostași, atunci oprim și noi, ne salutăm în Domnul, iar eu Pârvu Ioan ostaș, citez cuvintele dela Psalmul 84 vers 5, 8, unde zice: fericii sunt toți aceia ce călătoresc în Domnul, explicându-le cu multă căldură vedem că la toți ne curg lacrămi din ochi de bucurie pe care nici a făcut-o Domnul nouă, cu adevărat a fost zi de bucurie.

Apoi părintele Ilie Moise zice, vedeți frații și surorile mele, muntele acela mare, de sub poala lui am venit cale de 40 km. necruțând oboseala sau căldura, numai să ne facem bucuria în Domnul, am făcut primul marș cu recruii mei, că de 2 luni eu sunt în Hășmaș și am recrutat 52 în Oastea Domnului, toată lumea plângăea, aşa vorbia plin de Duhul Sfânt apoi ne-am întrebat spre biserică.

După masă la orele 2 incepe serbarea Oastei. Lumea era strânsă la biserică cam

3000 mii de suflete, sosesc și frații din Apateu tot cântând, 3 clopote ale bisericii trag. Întreg satu numai ferbe. Întrând frații în curtea bisericii se pun toți în genunchi cu toți care erau adunați. Of, ce înălțare sufletească când vezi cum laudă și măresc pe Tatăl că i-a înredinicit a face această călătorie, iară începe a lăcrăma toată lumea văzând adevărată viață de creștini.

Începe programul cu cântările obișnuite în rugăciuni. La cuvântul marele luptător Balașa Ioan învăță ostaș, vorbind despre măntuirea sufletului. Apoi vorbește vrednicul preot Ilie Moise despre sfânta cruce, arătând foarte pe larg rătăcirile sectarilor cu privire la cruce, da au vorbit cu atâtă înimă cu dragoste încât n'am auzit în viața noastră așa și erau și mulți sectari, sămbătari și baptiști care numă se scârpa în cap de cuvântul ce au ținut contra lor.

Tin să spun iubite Părinte Trifa că dacă toți preoții ar fi ca acest frate al nostru peste 2 ani nu am mai avea nici un sectar în țara noastră.

Apoi au vorbit foarte frumos frații Sasu Pătru și Burca Petru din Cermeiu și un frate de la Apateu apoi a vorbit cu multă pietate religioasă sora învățătoare Elisabeta Sanda din Tăgădău dela I. Cort. cap. 14 — v. 26, arătând însemnatatea venirii la această serbare, începe în fața publicului a plângere pentru rătăcirile oamenilor spunând că la Tăgădău nu sunt decât 2 muieri și cu dânsa în Oastea Domnului și se strâng la un loc și măresc pe Dumnezeu dacă ar fi mai mulți ce mare bucurie ar avea.

Apoi frațele învățător Mișchi mulțămesc tuturor grupurilor care au luat parte la această ofensivă și se încheie serbarea cu o caldă rugăciune în ghenunchi de preotul Ilie Moise cuprinzând în ea și pe părintele nostru dela Sibiu.

Pârvu Ioan, ostaș, Sepreüş jud. Arad.

Istorioare mici cu înțeles mare

Tunul și focul.

Ce armă grozavă este tunul! Dar ca să-i iezi puterea nu trebuie să-l spargi, nu trebuie să-l distrugi. E deajuns un lucru foarte mic. E destul dacă astupi cu o bucătică de lemn gaura unde intră cocoșul tunului și aprinde praful de pușcă. Astupând gaura aceasta, rupi contactul tunului cu focul și prin asta, de ar fi tunul oricât de grozav la vedere, n'are nici o putere... și-a pierdut puterea de a împușca.

Așa e și cu »tunurile« cele sufletești. În războiul cel sfânt al măntuirii sufletelor, diavolul nu umblă să distrugă »tunurile«. Nu umblă să-l facă pe om tagăduitor de Dumnezeu. Ii lasă toată »armătura« ce o are; ii lasă numele de sfânt cel puțin, ii lasă credința așa cum o are, ii lasă datinile creștinești ce le ține etc.

Dar s'apucă diavolul, mișelul, și astupă »gaura« prin care scânteia cerească pătrunde în inima omului și aprinde focul cel ceresc. Într'un astfel de »tun« cu gaura astupată, focul cel ceresc nu se poate aprinde — iar diavolul e deplin mulțumit cu acest lucru. Pentru împărăția lui astfel de »tunuri« nu prezintă absolut nici o primejdie. Pentru fronturile diavolului numai un creștin aprins de focul Duhului sfânt prezintă primejdie.

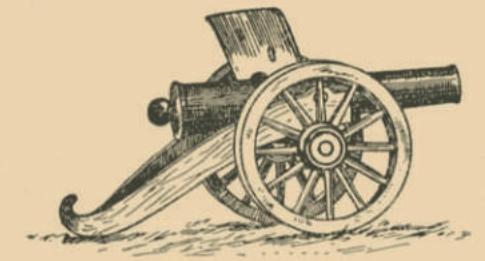
Cei mai mulți creștini sunt niște tunuri închinate cari și-au pierdut puterea de a împușca. Nu cumva și tu cetitorule ești un astfel de »tun«?

Uitați-vă într'un furnicar.

Uitați-vă, acum vara într'un furnicar și veți vedea un lucru de adânc înțeles sufletește.

Furnicile scot neîncetat afară la soare larvele, adecaștă ouăle din cari vor învia noile furnici. Iar când vine ploaie și vreme rea, le bagă iarăși cu grăbire înăuntru.

De ce fac furnicile acest lucru? Pentru că fără căldura soarelui, ouăle n'ar putea căpăta viață. Așa dar, furnicile fac un fel de misionarism. Ele ajută învierea furnicilor din ouă.

O, de am face și noi acest misionarism. Fiecare creștin adevărat, fiecare ostaș al Domnului, trebuie să fie o »furnică« harnică, ce trage neîncetat, la lumina și căldura Evangheliei, pe cei ce dorm în larva păcatelor. Fiecare creștin adevărat, fiecare ostaș al Domnului, trebuie să ajute învierea la o viață nouă, a celor copleși de răuțăti.

Privind misionarismul ce-l fac, miciile furnici, să ne îngrozim gândindu-ne la cei ce trag pe deaproapele lor în întuneric, în loc să-l scoată afară la soarele și căldura Evangheliei.

„Dă-mi mie ziua de azi“.

Când diavolul se apropie cu înșelătoriile și ispите lui de om, cere un singur lucru: omule — zice vicențul — dă-mi mie ziua de azi... eu nu-ți cer altceva decât ziua de azi... dă-mi mie ziua de azi, iar cea de măine, dă-o lui Dumnezeu... ziua de azi e a mea, iar cea de măine e a lui Dumnezeu.

Așa grăește înșelătorul și, vai, pe căi creștini, îl trage cu această înșelăciune în adâncul iadului.

Diavolul cere ziua de azi, știind bine că pe cea de măine omul o tot amână, până cade fără de veste în mormânt.

Stătea să înjure soarele.

O servitoare stătea să înjure soarele, pentru că în timpul când mătura, razele soarelui pătrundea pe fereastră și în lumina lor casa se vedea plină de praf.

Oare nu tot așa fac și cei ce stau să te înjure, când te apropii de ei cu lumina Evangheliei?

În lumina Evangheliei, oamenii își văd scăderile și se supără.

Haideți spre Patria cerească!

*Haideți spre Patria cerească,
Haideți creștini spre Canaan,
Lăsați și grija cea lumească,
Fugiti din drumul lui satan.*

*Mulți frați de-a noștri sunt departe
Abia se mai zăresc pe drum;
Dar noi cu 'nșelăciuni deșarte
Vai! n'am plecat nici până acum.*

*Haideți creștini, Domnul ne cheamă
Cu glasul Său dulce și blând,
Ne spune ca o scumpă mamă:
Veniti, veniti copii curând.*

*Veniti cei osteniți la Mine
Veniti de lauți jugul meu
Și veți vedea căt e de-bine
Aici unde mă afu Eu.*

*Intrați și voi prin ușa strâmtă
Căci numai cei ce trec prin ea,
Ajung la Patria cea sfântă,
Și moartea nu vor mai vedea.*

*Veniti dar nu mai stați pe gânduri
Fugiti de porci lui satan,
Veniti călănd în rânduri, rânduri,
Veniti creștini spre Canaan.*

*Auzi tu dragă frățioare
Ce dulci cuvinte ni s'au spus?
De ce să n'ascultăm noi oare
De glasul Domnului Isus!*

Ioan Tudusciuc, învățător
ostaș al Domnului
Brăhășoaia - Vaslui.

Arătarea din insula Creta, despre care am scris în numărul 25 — o vom da în numărul viitor. Ne-a sosit dela București și traducerea articolului din foaia grecească și chipul arătării.

Old Colonel Johnson.

În chipul de alături se vede un om decăzut... un om atât de decăzut încât poate unii ar crede că acest om nici nu există, ci e dat ca o arătare — ca un tip — al omului decăzut.

Dar chipul de alătura a trăit aievea. El se poate vedea în proto-coalele poliției din New York, Wall-Street. Acest decăzut era cunoscut la New York sub numele de Old Colonel Johnson, adică bâtrânul Colonel Johnson. Avea o înfățișare grozavă. Era numai de 60 ani, dar părea de 80—90 ani.

Istoria lui pe scurt e aceasta. S'a născut din o familie bună din Ohio. A primit o creștere aleasă și a învățat drepturile. S'a făcut avocat și s'a căsătorit. Pe urmă a intrat la armată, ajungând până la rangul de Colonel.

Dar încă de tiner apucase, cu patima bejiei. Închipul său încetul, diabolul a tot îngroșat lanțurile acestei patimi până ce Colonelul a apucat cu totul în căile pierzării. și-a părăsit familia și a fugit la New York cu un nume fals. Aici și-a mâncat și ce a mai avut, devenind un cersetor de stradă, așa cum îl arată chipul de alături. Ani de zile a stat în această ultimă treaptă a decăderii trupești și sufletești.

Cine ar mai fi crezut că din acest cu adevărat »mort« ar mai învia un om nou. și totuși minunea s'a petrecut. Cerșitorul Colonel Old ajunse în contact cu niște creștini adevărați cari îi vestiră pe Mântuitorul și mântuirea. Cel căzut primi veste mânării și închizându-se în bordeiul său, s'a rugat 6 zile de rând strigând cu lacrimi ferbiți: O, Dumnezeule, dacă nu e prea târziu, eu Te rog, iartă-mă și pe mine, sermanul, perdutul, ticălosul.

6 zile s'a rugat neîncetat așteptând răspunsul cerului de sus. și răspunsul a sosit. În dimineața zilei

a 7-a — Dumineca — s'a ridicat de jos cu față și sufletul plin de pace și bucurie zicând: sunt iertat... sunt mântuit.

Domnul îi frânsese lanțurile robei și îi scăpase de sub puterea lui Satan. Decăzutul și-a recăstigat sănătatea și i s'a schimbat înfățișarea. Dintr'un om »mort« a ajuns un om viu. A ajuns o mărturie vie despre puterea evangheliei.

A mai trăit 14 ani și a devenit un vestitor al Domnului. Vestia pe tot locul minunea ce s'a petrecut în viața lui.

Viața acestui om ce »mort era și a înviat« este și ea o mărturie vie și grăitoare că pilda cu fiul cel perdat se petrece și azi și se va petrece până la sfârșitul veacurilor. Oricât de căzut și decăzut ar fi cineva, el poate fi mântuit; el poate învia la o viață nouă primindu-l pe scumpul nostru Mântuitor și mânătirea ce ne-a câștigat-o El.

Aici e locul să spun și adevărul pe care l-am mai spus de atâtea ori: cei biruți de patima bejiei pot scăpa de acest diabol cumplit nu cu »Temperanțe«, ci numai cu puterea Evangheliei.

Oastea Domnului din Banat în ofensivă aruncând „manifeste“ pe drum — în comuna Gherman.

Onorabile Părinte Trifa! Oastea Domnului din Soșdea (jud. Timiș) în frunte cu Părintele Bohariu s'a simțit îndemnată a păsi la ofensivă și în alte comune. Au plecat cu un autocamion spre comuna Gherman (cale de cca 30 km.). Trecând prin comunele Gătaia, Butin, Percosova în fuga autocamionului, bunul preot aruncă (pentru creștinii ce vor să afle calea mânăturii) câte 1 număr din »Oastea Domnului« zicând: »Să mai aruncăm câte o bombă în contra satanii!«

Dar ce se vezi! La casa comunală din Percosova ne-a așteptat un individ, care oprindu-ne ne-a provocat să ne legitimăm, la ce preotul nostru a zis: »Sunt preotul Bohariu din Soșdea și a mai adaua: »Avăzi ordin să ne opriți?« Noi mergem cu Oastea Domnului în Gherman în propagandă religioasă!«

Respectivul a zis: »Ni s'a telefonat din o comună, că trece un auto și răspândește ceva manifeste.« După ce am plecat mai departe, Doamna preoteasă zice: »Trebua se le răspunzi că suntem niște bolșevici resculați în contra dușmanului diabol!«

Ajuns în comuna Gherman, din marginea comunei am mers pe jos cu steagul oastei înainte cântând cântări religioase. În apropiere de sf. biserică am fost întâmpinată cu dragoste frătească de cantorul ostaș Gavrilă Berlovan, un însoțitor luptător în Oastea Domnului și de sora noastră Ana Matei din Lugoj și alți ostași din Gaiul-Mic.

In pragul sf. biserici am fost primiți cu toată bunăvoiea de către on. Preot de

acolo dl N. Pascu care îmbrăcat în ornate ne-a adresat o vorbire demnă și creștinăscă la care a răspuns foarte frumos dl Preot Petru din Soșdea, arătând scopul venirii noastre în această comună.

S'a inceput sf. liturgie servind ambii preoți. În biserică se vedea un număr frumos de ostași și frați. La priceasnă Părintele Bohariu a rostit o cuvântare plină de învățături creștinești.

După masă toți ostași și alți creștini s-au adunat la școală unde dela ora 3 până aproape la 7 a urmat o frumoasă petrecere sufletească cu un program foarte bogat; predici, cântări, declamări, cântat de toți ostași.

Între cântări și poezii pe vre-o 2 rânduri Părintele Bohariu a tinut câte o cuvântare arătând cu citate din sf. Scriptură rătăcirele sectarilor cu privire la botezul copiilor, cinstirea iconelor, tămăei, preotilor etc., a mai vorbit foarte frumos despre minunata încreștinare a indianului »Sundar Singh« (puterea rugăciunii).

A mai vorbit frumos și ostașul Gavril Berlovan despre botezul creștinilor, și l-ul ostaș din Soșdea Iosif Stoica a vorbit frumos începând cu: »Pacea mea dău vouă, pacea mea las vouă.« Ar trebui prea mult timp și loc ca se pot descrie în toate amănuntele acele momente de înălțare sufletească petrecute în com. Gherman. Părintele Bohariu ține o cuvântare plină de preafrumoase îndemnuri și învățături creștinești, încheind ne-am despărțit frătește.

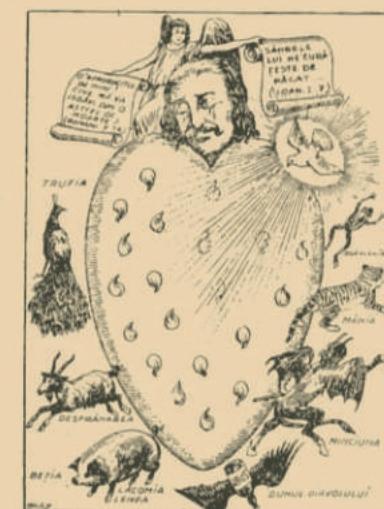
Un ostaș.

Rugăciunea unui suflet înfrânt.

Preabunule și milostive Doamne! Si eu, nenorocitul, sunt în starea păcătosului de alături. Ispitele Satani m'au biruit. Lumina din mine a fost biruită de întuneric. La început, când Tu Doamne, ai făcut lumea, întuneric mare era peste tot pământul. Așa e acum și în lumea sufletului meu. Întuneric mare s'a făcut în inima și viața mea. Inima mi s'a umplut de toată necurătenie. Mi-e scârbă de mine însumi și de viața mea.

Ca un fulger de mustare și peire aud în noaptea sufletului meu cuvintele Tale: »Oricine păcătușește este dela diavolul... este robul diavolului și un fiu al diavolului« (I Ioan 3, 8—10).

Oh! sărmanul de mine în ce căloasă stare am ajuns! Sunt robul patimilor, sunt robul diavolului! Tu, Doamne m'ai făcut un fiu al luminei, și iată am ajuns un fiu al întunericului. Tu m'ai făcut un fiu slabod al Tău, și iată am ajuns un rob al diavolului. Inima din mine ai făcut-o spre lăcuință Tie, și iată s'a făcut lăcuință diavolului. O, Doamne, cum voi scăpa din această înfricoșată robie? Scapă-mă Tu Doamne

căci eu nu pot face nimic. Totul e râu și stricat în mine. »Tot capul meu este bolnav și toată inima mea suferă de moarte« (Isaia 1, 5). »Inima mea s'a tulburat întră mine și frica morții a căzut asupra mea« (ps. 54). Căută din cerul îndurărilor Tale Doamne și mă izbăvește din starea aceasta. În beznă cea înfricoșată în care zac, aştept cuvântul Tău: să fie lumină! Scoate din temniță sufletul meu... scapă-mă preabunule Doamne, din această stare grozavă. (Luată din carte »Oglinda inimii omului«, care a ieșit acum de sub tipar în ediția a II-a).

Cântări ostași!*

Cântări ostași, cântări mereu
Si lăudați pe Dumnezeu,
Cântări ostași neîncetă
Căci din robie am scăpat.

Noi robii lui satan am fost
Trăiam în lume fără rost,
De dansul fiind înșelați
Si 'n lanțul greu am fost legați.

Dar Domnul de noi s'a 'ndurat
Si mintea ei ne-a luminat,
O, mare este Dumnezeu!
Căci ne-a scăpat prin Fiul său.

Deci cum oare să-I mulțumim?
Si 'n ce chip să-L preamărim?
Căci nu-i deajuns nici un cuvânt
Spre lauda Domnului sfânt.

O, Doamne încă mulți din frați
Sunt în robie subjugăți,
Ei zac în mreaja lui satan
O, Doamne scapă-i la liman.

Cântări ostași, cântări mereu
Si lăudați pe Dumnezeu.
Cântări ostași neîncetă
Căci din robie am scăpat.

Ioan Tudusciuc, învățător, ostaș al Domnului Brăhășoaia—Vaslui.

*) Ostașii Domnului să incerce a da glas și acestei preafrumoase poezii. Se poate cânta și pe melodia »Înainte frați, toți să păsim«.

Raport No. 24, Oastea Domnului, București. 3 minute predici rostite de trei vestitori ai Oastei Domnului.

Adunarea e plină de înșufletere. În mijlocul ei se află Părintele Protopop Aurel Nistor din Sf. Gheorghe, Părintele Rădulescu, ostaș al Domnului, din Oporelu (Olt) și Părintele Ermilian Marin de la Asociația Patriarhul Miron.

Fratele Oprisan începe cu Cântarea minunată a lui David (2 Samuil 22), un adevărat psalm de acordare a sufletelor.

Purtătorul nostru de cuvânt își arată, în numele Domnului, bucuria de a avea între noi oaspeți aşa de dragi, încercați în lupta cea mare a vieții duhovnicești.

Predica. Fratele Oprisan vorbește de taina tainelor: despre Cina Domnului, taina Sfintei Euharistii. El mânecă de la Cuvântul lui Dumnezeu din Evanghelia Sf. Ioan (6, 51—56) și epistola Sfântului Apostol Pavel către Corinteni (1 Cor. 23—19).

Cuvântătorul subliniază, cu apăs sufletesc, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine, pentru a ajunge la concluzia creștinismului nostru inopiat în care Mântuitorul n'a incetat totuși să se dăruiască. Arată motivele pe care le-a avut Iuda ca să vândă pe Invățătorul său oprindu-se la acela, pe care îl remarcă Evanghelistul Ioan «fur era, pungă purta». Că vânzarea lui Isus era trebuitoare pentru mânătirea noastră ca și slăbiciunea lui

Pilat, ca și mânia lui Caiafa, ca și piroanele crucii, nu mai rămâne indoielă. Iar acelor cari spun — necredincioșii în deosebi — că de vreme ce-a trebuit sa fie o vânzare, ce vină poartă Iuda, le răspundem: La masa din Foisorul cinei, masa de adio, masa dragostei nețârmurite a Invățătorului, Iuda avea putință pocăinței macar că vânzarea era făcută. Marii preoți — cu și fără Iuda — aveau să-l prindă pe Isus. Dar Iuda, în care s'a furiat Satan, a scăpat prilejul unic de a rămâne lângă Cel care, chiar în clipele acestea, îl numea prieten!

Ca mielul neprihănit, vândut măcelarului care-l va împărți cumpărătorilor, așa a fost vândut Isus lui Caiafa. Iar taina cea mare este tocmai aceasta: deși de 2000 de ani trupul lui Isus se frângă, victimă răscumpărării noastre rămâne pururea întreagă.

Acea Joi din săptămâna pătimirii — era ultima zi de libertate a Invățătorului. Am voit din toată inima să mânânc cu voi Paștele acestea», spuse Isus acelora cu care de mii de ori mâncașe pe unde se întâmplase. «De atâta vreme doreau! Deși știa că în noaptea asta va fi o trădare, deși știa că prietenii lui se vor împriști în noaptea asta chiar cum se împriște săcerătorii când vine grindina, totuși El dorea de mult să ia acest ospăt cu ei. Îi

avea în jurul său, în aceiași încăpere. Cana ce va trece pe la buzele tuturor acelora, ce una vor fi cu El în veșnicie, cuprind ceea mai sfântă cuminătătură ce o poate intinde un trădat trădătorilor săi.

Și le dădu o dovadă de adâncă prietenie. »Nici o dragoste nu-i mai mare de căt aceia care-și dă viața pentru prietenii. El le spălă picioarele bătătorite de drumuri și murdare. Chiar și picioarele ce vizitaseră palatul lui Caiafa pentru tocumirea vânzării Lui. Numai o mamă și un rob ar mai fi fost în stare de această smerenie și iubire. Această spălare e taina spovedaniei. Taina spălării sufletului în baia lacrimelor de pocăință.

Și iată vine taina Formelor. A luat pâine și vin și le-a binecuvântat. Și pâinea aceasta este trupul ce se dăruește de atunci neconținut. Căci pâinea astă singură e «pâine vieții». Ea nu satură carneea — ca pâinea de grâu — ci sufletul. Căci una cu el devine, într-o clipă (transubstanțiere)! Iar vinul intrând în trup dă beția vesnică a iubirii! La nunta de la Cana, El transformase apa în vin. Iar acum când El însuși se logodea cu moartea, schimbă vinul în sânge! Aducești-vă aminte ce-a curs din coastă împunsă de soldatul roman: sânge și apă. Puritate și răscumpărarea definitivă din păcat!

În pâinea și vinul de la Foișorul Cinei celei de Taină este întreaga realizare a cuvântului făgăduit: iată că eu sunt cu voi de față până la capătul veacului! Aici e taina cea mare: Isus de-a dreapta Tatălui în ceruri și în acelaș timp cu cei ce se împărtășesc cu preacuratal trup și prea nevinovatul Lui sânge — pe pământ! E realizarea cea minunată a scării lui Iacob. Această scară și înspătă puternic pe pământ: trupul lui Hristos e în noi, aivea. Și e în ceruri, aivea: nădejdea și stârca mântuirii noastre.

Isus săvârșește în noaptea de Joi cea dintâi liturgie «Luajă, mâncați». El instituie taina tainelor: Rămânerea Lui printre noi. Duhul este acela care adverește puternica Lui asistență.

Cuvântatorul dă câteva pilde de realitatea cutremurătoare a acestei taine.

Se cântă apoi »Venită, Venită și Sfinte Dumnezeule».

Ia cuvântul Părintele Protopop Aurel Nistor. Sf. Sa își arată bucuria că a putut rămâne în București să ia parte la adu-

narea noastră. Arată duhul creștin ortodox de care e însuflată în Ardeal această minunată tovărășie a Oastei Domnului. Sf. Sa, ca vechiul luptător al lui Hristos, ne zugrăvește în culori care cutremură sufletul jertfei și biruințele bisericii ardelenie. Pildele de credincioși cari nu s-au clătinat în credință lor în fața vijeliei prin care a trecut poporul nostru din secuime impresionează până la lacrimi. Fără îndoială că noi cei din regatul vechiu n-am cunoscut această prigoană. Cuvântarea Părintelui Nistor a fost ascultată cu ochii umezi într-o tacere de dincolo de oameni. Ne-a mișcat în deosebi mulțumirea ce-a adus lui Dumnezeu Părintele cuvântător, pentru că ne-a trimis suferință și prigoană. Fără aceasta n-am fi putut slăvi pe Dumnezeu. Cererea Sfinției Sale de a ne ruga pentru preoți ca să trezească sufletele adormite a fost înduioșătoare. Poporul adunat în sală i-a sărutat mâna, cu lacrimi.

Părintele Rădulescu de la Oporelu ne-a adus acea atmosferă de iubire pentru lucrul Domnului, încât mărturisirile sale puternice, emoționante până la lacrimi, ne-a transportat în lumea celor despre care spune Sf. apostol Pavel că sunt »nebuni pentru Hristos«. Sf. Sa ne povestește despre ura lumii de când lucrează temeinic în ogorul sufletesc. Din tot ce spunea cu tremurare de inimă, se desprindea că ostașul e fericit când vin prigoanele și ura. Și, dimpotrivă, e nenorocit când îl laudă lumea! Caracteristic e faptul că acțiunea vie, puternic grăitoare, ce o desfășoară la Oporelu și »nprejur cu puteri de la Domnul, acest ostaș — e defăimată tocmai de preoți! Ne cere să ne rugăm pentru preoți și pentru lucrul lui Hristos în biserică Sa.

Fratele Oprisan a mulțumit în Domnul iubitorilor oaspeți arătând că altă plătă nu poate arăta de căt lacrimile ce-au curs din ochii ostașilor.

Rugăciunea făcută de fr. Oprisan a cuprins pe toți împreună lucrătorii în biserică lui Hristos și în primul rând pe preoți. A mulțumit lui Dumnezeu pentru revărsarea Duhului său peste sufletul adunării. O caldă încheiere a avut de obiect suferința părintelui Trifa, întru slăvirea lui Isus Mântuitorul.

Să hotărât o zi de post și rugăciune pentru părintele nostru conducător de la Sibiu.

Secretariatul Oastei.

Vecernie, adunarea cea mare la care participă și public din afară.

In locul părintelui Trifa, care are lipsă de odihnă după îndelungata suferință prin care a trecut, Oastea e condusă de părintele profesor de religie Mihail Neagu, unul din cei mai destoinici preoți și un orator înzestrat cu mare dar. A câștigat dela început inima și dragostea ostașilor.

O înălțătoare adunare a fost și Dumnezeu. A vorbit foarte mișcător părintele Neagu și 3 ostași. S-au cântat cele 16 minute cântări pe care le-am învățat. Au participat și două surori ostașe dela Sighișoara.

Fratele inginer Em. Popescu și-a luat rămas bun dela frații ostași plecând din Sibiu. Spre amintire, ostașii s-au fotografat.

Raportor.

INVITARE.

Frații ostași din comuna Ighiel jud. Alba cu drag invită pe toți frații din jur a lăua parte la adunarea »Oastei Domnului« ce se va ține în 6 Iulie a. c.

Ioan Opris, ostaș al Domnului.

Ce poate face duhul diavolului: alcoholul.

Ziarele sunt pline de biruințele pe care diavolul le face prin sate și orașe cu ajutorul alcoholului. Spicului mai jos câteva întâmplări.

O „petrecere“ de Rusali. În com. Armindea, jud. Hunedoara s'a aranjat o petrecere în praznicul Duhului sfânt, oamenii să-și petreacă și să se îmbete cu duhul diavolului: cu alcoholul.

Sacerișul acestei »petreceri« a fost o crâncenă bătăie cu pari. Un om a »fost bătut cu pari ca un câine turbat« până ce a rămas în nesimțire, într'un lac de sânge.

Consiliul comunal ne roagă să-i publicăm cu numele pe cei cu parii, dar noi zicem că mai bine ar face onor. consiliu să opreasă petrecerile ce se fac în sf. Praznice și să înfiripeze o Oaste a Domnului.

O nuntă cu bătăie. Doi oameni. Vasile Ioniță și Mihai Onuță din Hartap, jud. Baia, aflându-se la o nuntă și fiind beți ca porcii, s-au luat la ceartă cu mai mulți flăcăi. Cei 2 nuntăși au tăbărăt cu cuțitele asupra flăcăului Ioan Stefan Mazilu, omorându-l pe loc.

Iată ce face alcoholul cu tainele bisericii!

Și luminătorii poporului. Alcoholul face minuni mari și printre

cărturari. Zarele aduc următoarea știre!

Preotul Iordache Cutează din com. Cavădinești, de lângă Galați, avea o veche ceartă cu învățătorul Sterea C. Ene din aceeaș comună, pentru niște chestiuni de ordin financiar.

Întâlnindu-se lămdoi în căriciuma lui Ilie Ion, (în bun loc!) cearta a reînceput și cu mai multă furie.

Preotul a scos atunci un revolver »Browning« și a tras trei focuri asupra învățătorului.

Unul din gloanțe l'a nimerit pe Sterea în umărul drept.

Învățătorul a căzut într'un lac de sânge.

Intervenind jandarmii, preotul a fost arestat.

Frumos lucru! Desigur și acești eroi ai cărțimelor sunt niște criticașii ai Oastei Domnului.

O țară fără divorțuri: Canada.

In decurs de 50 ani, au fost acolo numai 235 de divorțuri.

O mărturie despre păgânătatea creștinismului sunt și nesfârșitele divorțuri de cari sunt pline orașele și satele.

In țările cu un creștinism mai adâncit, divorțurile nu sunt așa numeroase. Ca o pildă în privința aceasta să Canada — o țară cu 20 milioane locuitori — unde dela 1867 și până la 1916 n'au fost decât 235 de divorțuri. E adeverat că legile de acolo fac multe greutăți divorțurilor. Un divorț se poate face numai cu învoirea parlamentului țării. Dar nu mai puțin e adeverat că și Evanghelia a ajutat acest lucru. In Canada — ca peste tot în țările locuite de englezi — în fiecare casă se cetește Biblia.

Acum Canada a aflat că și cele puține divorțuri sunt prea multe pentru țara lor. S'au luat măsuri și mai aspre pentru a se opri cu totul divorțurile și a se restabili porunca lui Dumnezeu: ceia-ce Dumnezeu a împreunat omul să nu despartă.

Ce poate face un ostaș al Domnului.

Cucernice Părinte Iosif! Subsemnatul Marin Tăranul din București, ducându-mă din Februarie până acum în satul Clinceni jud. Ilfov făcându-le adunare în fiecare săptămână, mulți s'au întors dela satana la Dumnezeu, bărbați și femei. După trei luni de vestire le-am spus ce este Oastea Domnului și ce anume să păzească dacă vor să se înscrive în această Oaste luptătoare cu păcatul.

Mulți mi-au spus că vor să se înscrive mai demult însă nu i-am scris căci vream să-i cerc dacă trebuie sau nu scriși, căci mulți pentru moment vor să-i slujească Domnului însă repede se lapădă, de acea încă îi încerc și apoi le iau înscrisul să nu ne facă de rușine. Văzând că cei mai mulți scriși urmează regulat la sf. biserică, că nu mai se mână, nu mai injură, nu mai vor să se ducă la horă și la dans, nu mai fumează, în sfârșit după ce am văzut că sunt deci și să rabde pentru numele Domnului Isus orice prigoană, i-am scris pe următorii 24 însă cari au făgăduit în sf. biserică și în fața multor însă că vor păzi regula sf. Evangheliei. Urmează îscălitura celor 24 ostași din com. Clinceni—Ilfov.

Dumnezeu să le ajute!

Neculai N. Busu cu soția Elena, com. Gârciuia, jud. Neamț.

Dumitru I. Bobâlcă, comuna Vlădeni, jud. Botoșani.

Rapoarte din fronturile Oastei Domnului

Din com. Vârnavoare, Lissa Vișoara—Teleorman.

Preacucernice Părinte! În ziua de Înălțarea Domnului am plecat iarăși în pescuire sufletească, sub conducerea fr. F. Călin, ce l'am ales ca conducător, am ieșit iarăși în com. Secara cu steagul în frunte.

După slujbă a ținut preotul o predică iar noi, în drum spre cimitir, am cântat hainic: »Mă duc la Golgota«, »O ce valuri de 'ndurare« și »Sfinte Dumnezeule«, de plângerea lumiei.

La masă s'a servit și țuică, dar imediat iubitorul nostru conducător îi spune preotului că noi ostașii nu primim o astfel de masă cu spiritul lui Satan. Indată părintele le făcun cunoscut mesenilor și fu înălțată țuica, dar nu tocmai mult că și părintele a luat din ea.

După masă a ținut fratele Fl. Călin o predică despre rosturile Oastei Domnului, fratele Ion Radu despre boala.

Am cântat apoi cântece duhovnicești, lăsând și aici sămânță de grâu (cărțile Oastei) cu credința că va răsări.

Ne-am luat apoi rămas bun dela mireni și am plecat spre casă vorbind în ps. vorbiri și cântări duhovnicești (Efes. 5, 19).

Secretariatul Oastei.

Din com. Buhuși—Neamț.

Ostașii Domnului din com. Buhuși în legătură cu cei din Siliștea, Cârlegi, Ruptura, au avut o întâlnire la biserică din sat Hâlmăceoaia, luând parte la sf. slujbă.

Tipografia »Oastea Domnului«, Sibiu.